

Још се пред парламентарне изборе 2014. могло видети да Вучићева стратегија против опозиције не подразумева само контролу штампаних и електронских медија, који, већ према потреби, сатанизују или у потпуности игноришу његове политичке противнике, већ и стварање нових странака и сејање раздора између оних постојећих. И тако, захваљујући Тадићу, Саши Радуловићу, многим малим групама, плус изласком суверенистичког блока у три подељене колоне, СНС добија 48,3% и апсолутну већину у Скупштини, коју од обнове вишепартијског система у Србији није имао нико изузев Милошевићевог СПС-а у првој фази.

Но, пракса непрекидног стања предизборне кампање изгледа да подразумева и наставак ове тактике, тако да се ситњење и удробљавање противника наставља и годину дана после формирања нове/старе владе (да ли је премијер већ испланирао нове ванредне, то не можемо са сигурношћу знати).

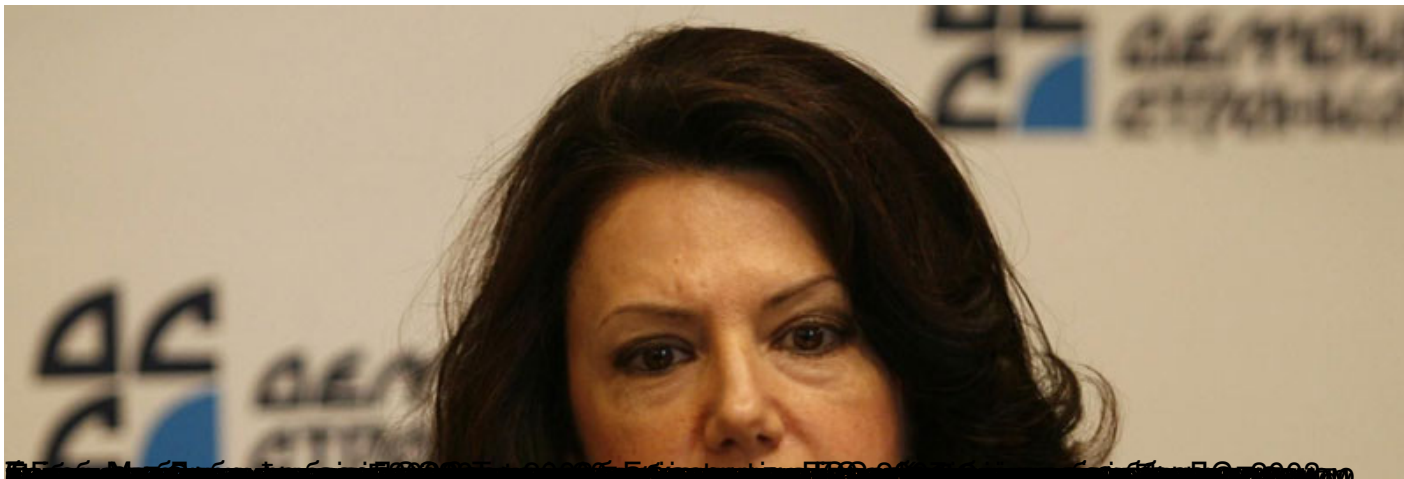
Најновији пример могли смо да видимо у групацији која себе назива „Самостални ДСС“ и коју предводи бивши председник извршног одбора Андреја Младеновић. У питању је део (углавном) београдског ДСС-а, од којих су неки подржали избор Санде Рашковић Ивић на чело странке, док су неки били против, што значи да међу њима нема никакве идеолошко-програмске блискости и јединства. Међутим, поред идеала постоје и други фактори који могу ујединити људе, као што је то, рецимо, учешће у (градској) власти.

Пише: Ненад Пиваш
среда, 12 август 2015 20:07

“Самостални ДСС” као део Вучићеве предизборне стратегије

Пише: Ненад Пиваш
среда, 12 август 2015 20:07

“Самостални ДСС” као део Вучићеве предизборне стратегије

Пише: Ненад Пиваш
среда, 12 август 2015 20:07

